

■ TIM MILLER: DEADPOOL

Mese felnőtteknek

■ KOVÁCS MARCELL

FÁRASZTÓ SZÓZUHATAG ÉS A MŰFAJ TÖRTÉNETÉBEN FORRADALMI SZEJJELENET A LEGFRISSEBB SZUPERHŐSSZATÍRÁBAN.

A képregényfilmekre is igaz már, hogy minden valamirevaló darabot legalább kétórásra szabnak az alkotók. Az eposzi történeteknek bizony eposzi terjedelem jár, gondoljunk csak a legutóbbi Marvel-adaptációkra: *Az eljövendő múlt napjai* és *A tél katonája* sem fért bele 130 percbe, a két *Bosszúállók*-filmnek pedig 140 is kevés volt. Csak az olyan kockázatosabb, kispályás produkciónak érkezik be rövidebb műsoridővel, mint a fantasztikus négyes elhibázott legutóbbi kalandja vagy az éppen a szerénysége miatt szerethető *Hangya*. A rizikós *Deadpool* is a második ligában indul a maga 108 percével, de meglepő sikere alapján borítékolható,

„Sírva könyörgi vissza a felcserélhető, de legalább csendes szuperhősöket”
(Ryan Reynolds; Ed Skrein)

hogy a második rész már nem lesz ilyen mértéktartó.

Kísérleti filmnek semmiképpen sem nevezném a *Zombielandet* jegyző Reese és Wernick által írt *Deadpool*-t, de vitathatatlan, hogy az újítás dicséretes szándékával készült: a családi film műfajában lemond a kiskorú nézőkről, és kimondottan a kérges szívű, kárörvendő felnőtteket veszi célba. Már a főcím beszédes, a film főszereplője – a feliratok tanulsága szerint – „egy seggfej”, a rendező pedig „egy túlfizetett pancser”. Az első pillanattól kezdve világos tehát, hogy a *hagyományos* szuperhős-filmeket gúnyoló szatíra következik, mégpedig igencsak szókimondó hangvételben. Ezt a művészi programot

szolgálja a film mocskos szájú főhőse, akinek sokkal inkább elődje Axel Foley, mint a műfaj legendás hallgatótag igazságosztói. Az akciójeleneket is végigdumáló, folyamatosan a néző felé kikacsintó karakter alighanem a legfárasztóbb szuperhős a teljes eddigi felhozatalból. Az ember rövid idő után sírva könyörgi vissza a korábbi dögunalmas, egy kaptafára készült, gond nélkül felcserélhető, viszont legalább csendes szuperhősöket. A szünet nélküli szövegelés, a kényszeresen a szuperhőstémára reflektáló, de az egyéb popkulturális utalásoktól is hemzsegő vaker rengeteg munkájába kerülhetett a forgatókönyvíróknak (akik a főcím szerint: „az igazi hősök”), ami sajnos érződik is. Ennél sokkal egyszerűbb és hatásosabb ötlet volt tőlük, hogy ágyba dugták a főhőst és szerelmét. Forradalmi pillanat a műfaj történetében a verejtékben úszó szexjelenet, ami inkább sejtet, mint megmutat, viszont a film harsány, nagyotmondó stílusához illően anélkül érintkezésben csúcsosodik ki, ahol a címszereplő – naná, hogy – a passzív fél.

Ryan Reynolds időnként tényleg vicces, de azért nem egy Eddie Murphy. Viszont a történetben előre haladva figurája egyre több emberi vonást mutat fel, és az időben ügyesen ugráló cselekmény is az írók dicséretére válik. Az elsőfilmes Tim Miller rendező kézjegyét már nehezebb felismerni. A szószátyár bosszútörténetben nagyszabású akciójelenetek híján Sam Raimi erőszak-karikatúrái és a hongkongi akciófényképezés Guy Ritchie által közvetített trükkjei keverednek minden különösebb meggyőzőerő nélkül. A folytatás várhatóan komolyabb költségvetésből készül majd, ami a látványosságok hiányát garantáltan orvosolni fogja. Ha a trágár monológok köré legközelebb sikerül érdekesítő sztorit kerekíteni, a *Deadpool* lehet a Tarantino-kedvelők szuperhős-sorozata.

●
DEADPOOL – amerikai-kanadai, 2016. Rendezte: **Tim Miller**. Írta: **Rob Liefeld** és **Fabian Nicieza** karaktere alapján **Rhett Reese** és **Paul Wernick**. Kép: **Ken Seng**. Zene: **Tom Holkenborg**. Szereplők: **Ryan Reynolds** (Wade), **Morena Baccarin** (Vanessa), **Ed Skrein** (Ajax), **T. J. Miller** (Weasel). Gyártó: **Marvel / TSG / Twentieth Century Fox**. Forgalmazó: **InterCom**. Szinkronizált. 108 perc.

